

— ASSASSIN'S CREED® —

POSLEDNÍ POTOMCI

CHÁNOVA HROBKA

MATTHEW J. KIRBY

FANTOM Print
2021

Copyright © 2017 Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved. Assassin's Creed, Ubisoft and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other countries

Czech edition published by Art Grup Editorial by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation by Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7594-087-2

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

fantomprint

@fantomprint

Natalya zatajila dech a čekala na výbuch. Z vysokých hradeb nad ní dělostřelci Sungů* právě vypálili ze svých *fej jün pchi-li pchao*, dunicích kovových kanónů, další salvu železných bomb. Doruda rozžhavené dělostřelecké granáty vylétly vysoko k nočnímu nebi, jen aby se zřítily dolů na hordu Velkého chána.

Zakryla si uši dlaněmi a skrčila se za obranným valem, který postavili t'inští** ženisté. Přestože se val při každém zásahu otřásl a Natalyi napadala do očí uvolněná hlína a rámus byl dost hlasitý na to, aby jí roztrástil uši jako porcelán, obranná opatření držela. Zatím.

Rozhostilo se ticho a v horkém, vlhkém vzduchu, pevně sevřeném v rukách léta, zůstal viset kouř ze spáleného střelného prachu, který pátil Natalyi v očích a v nose.

Ne, pátil v očích a nose *jeho*.

* Sung – Říše Sung (960–1279), zničena chánem Kublajem.

** T'in – Říše T'in (1115–1234), dnešní Mandžusko a severní Čína, zničena chánem Ögedejem.

Oči a nos patřily Natalyinu předkovi Bayanovi, burjatskému válečníkovi ze severních stepí. Vžít se do kůže muže však bylo tím nejméně dezorientujícím aspektem této simulace. Bayanova mongolská kultura jí byla zcela cizí a tažení Mongolů za dobytím Asie a Evropy jí připadalo hluboce znepokojivé. Jenže právě díky těmto invazím pronikla do jejího ruského a kazašského rodokmenu DNA jejích mongolských předků. Příběh mongolského tažení byl v jistých ohledech historií Natalyiny rodiny.

Po Bayanově boku se třásl mladší válečník, který obracel oči vzhůru, jako by se bál, že se na ně val zřítí. Všichni v chánově armádě viděli, jaké škody umí zbraně Sungů napáchat, jak rvou železem a ohněm muže i koně na kusy.

Natalya cítila, jak Bayan postoupil vpřed na jeviště její mysli, stáhla se proto do stínů a nechala vzpomínku odvíjet se.

„Jen klid,“ řekl Bayan mladšímu válečníkovi. „Jenom se předvádí. Chtějí se ujistit, že si dobře zapamatujeme naši dnešní porážku u brány Sin-tung.“

Mladý válečník pevně stiskl rty a kývl. „Předvádí se tedy pěkně.“

Podle způsobu mluvy a vzhledu to byl tangutský* odvedenec, který se patrně do bojů skoro nezapojil. Nepatřil k Mongolům ze stepí. Nezúčastnil se výcviku a velkého lovu, kterému se říkalo *nerge*. Bayan si dobře vzpomínal na svoji první zkušenost s tímto cvičením, na úžas budící, sto dvacet kilometrů dlouhou linii válečníků, kteří s dokonalou disciplinovaností postupovali v ucelené řadě vpřed, pěšky i na koni, přičemž obě křídla pomalu předháněla střed řady, až válečníci uzavřeli masivní kruh o průměru

* Tanguti – v 9. století založili v oblasti dnešní severozápadní Číny Tangutskou říši, příbuzní Tibetanů.

mnoha kilometrů. Smyčka se následně začala metodicky stahovat a shánět zvěř dohromady, až se vyděšená stáda shlukla uprostřed, kde je Velký chán mohl po libosti zabíjet. Výcvik trval celé měsíce a poskytl Bayanovi i stepním kmenům náležitou přípravu pro válku.

Mladý voják sebere odvahu, nebo zemře, a to buďto rukou nepřítele, nebo hordy za zbabělost. Bayan doporučí kapitánovi jeho arbanu*, aby si dal na Tanguta dobrý pozor.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Bayan.

„Čchen Lun.“

Bayan ho poté požádal o jména jeho kapitána a velitele a řekl: „Vzmuž se, Čchen Lune. Stejně jako chán Ögedej** porazil Ťiny, tak i chán Möngke*** porazí Sungy. *Zničíme* tohle město a zabijeme všechny muže, ženy a děti v něm.“

Válečník sklopil hlavu. „Ano, pane.“

Bayan ho následně opustil a vydal se podél opevnění na inspekci vlastních vojáků. Potěšila ho jejich spolehlivost a neochvějnost tváří v tvář sungskému dělostřelectvu i horku a nemocem na tomto místě. Na západě, za chánovou obranou, se k nočnímu nebi zvedala vysoká černá hora, na které zářila světla Rybářského města. Dokonce ani Alamút, asasínská pevnost v Persii, nevzdorovala obléhání tak úspěšně jako tato bašta. Nedalo se popřít, že díky své poloze se širokými řekami a strmými svahy na třech stranách má přirozenou výhodu, kterou ještě vylepšili sungští ženisté.

Jenže před horou se zvedal ještě jiný stín, terasa na Sedlovém kopci, kterou svým ženistům přikázal postavit chán.

* Arban – jednotka mongolské armády o 10 vojácích.

** Chán Ögedej (1186 – 1241) – třetí syn Čingischána, druhý Velký chán Mongolů.

*** Chán Möngke (1208/1209 – 1259) – čtvrtý Velký chán Mongolů, syn Tolujchána, vnuk Čingischána.

Bayan předpokládal, že stavbu v konečném důsledku využijí při útoku, nebo jim aspoň poskytnou lepší výhled na město. Někteří ji považovali za pošetilou ukázkou pýchy Velkého chána, byla to však skutečně pýcha, když ji projevoval Bič boží, Vládce světa?

V určenou hodinu zamířil Bayan na východ ke kasárnám na Lvím kopci, kde se připojil k dalším devíti velitelům svého minqanu* v generálově geru. Ve velkém kulatém stanu z kožešin vládlo obrovské horko. Několik velitelů kašlalo, jiní vypadali pobledle a zesláble, ze všech sil se však snažili svoji neduživost zatajit. Bayan přemýšlel, o kolik mužů přijdou kvůli nemocem, než tato věc skončí.

„Máme nové rozkazy,“ oznámil generál Köke. „Wang Te-čchen povede útok na bránu Chu-kuo. Dnes v noci.“

„Wang Te-čchen?“ zeptal se jeden z velitelů.

„Ano,“ potvrdil Köke.

Generál Wang Te-čchen byl jejich nejvyšším velitelem a těšil se nejvyšší důvěře Velkého chána. Tady u Rybářského města velel čtyřem tümenům** hordy, každý přítom sestával z deseti tisíc vojáků, a to jak na vodě, tak na souši. Pokud se plánoval osobně zapojit do bitvy, znamenalo to, že půjde o rozhodující útok.

Köke pokračoval. „Po naší porážce u brány Sin-tung nebudou Sungové počítat s tím, že zaútočíme tak brzy a navíc pod rouškou tmy. Wang Te-čchen chce po svém boku jen muže v nejlepší kondici. Každý z vás nejlépe zná stav a situaci svého jaghanu.“

„Můj je připraven.“ Bayan si utřel čelo, protože mu zpod

* Minqan – jednotka mongolské armády o 1000 vojácích, skládá se z 10 jaghanů a ten každý z 10 arbanů.

** Tümen – jednotka mongolské armády o 10000 vojácích, skládá se z 10 minqanů.

čapky a přilby tekli pot. „Všichni moji muži jsou schopni boje.“

Köke se rozhlédl po geru. „A ostatní?“

Několik dalších velitelů nabídlo celé jednotky. Ti, jejichž vojáky postihly nemoci hůř, nabídli jen několik arbanů, menších skupin o deseti mužích. Köke je všechny přijal.

„Seberte své muže a za hodinu se sejdeme u jižního opevnění,“ řekl. „Tam obdržíte další rozkazy.“

Velitelé se rozešli a Bayan odkvapil ke kasárnám. Jak pospíchal, ucítla Natalya nový nával strachu a vyčerpání. Bude to pátá bitva, kterou se svým předkem v simulaci Animu prožije. Potřebovala si od té krve a smrti odpočinout.

„Nemůžu,“ řekla a protlačila se v Bayanově mysli vpřed. „Victorie, nemůžu to udělat.“

Uběhl okamžik, bitva se blížila.

„Victorie?“

Jsi v pořádku, Natalye? ozval se ženský hlas se slabým francouzským přízvukem v její mysli.

„Ne, nejsem. Myslím, že potřebuju pauzu.“

No, tvé neuronální funkce jsou stabilní, máš ale mírně zvýšený tep a krevní tlak.

„Hm, fakt?“ chtěla Natalya opáčit. Co jiného než zvýšený krevní tlak se dalo těsně před středověkou bitvou očekávat?

„Potřebuju pauzu, doktorko Bibeauová,“ zopakovala Natalya pevněji.

Určitě? Víš, jak těžké to pro tebe bude.

Bayan se dostal ke kasárnám a Natalya cítila, jak v něm sílí vzrušení z bitvy.

„Vím to jistě,“ prohlásila.

Nastala chvíle ticha. Natalyi se zdálo, že z Victorie cítí podráždění.

Ovšem. Počkej.

Natalya se obrnila před tím, co mělo přijít, stejně jako se Bayan obrnil při ostřelování sungským dělostřelectvem, Natalya však očekávala úplně jinou explozi.

Ukončení simulace za tři, dva, jedna...

Svět kolem Natalye, mongolský válečný tábor, hvězdy, parno na kůži, pach kouře a krve, se rozlétl na kusy v ohni, který jí po několik mučivých okamžiků spaloval mysl. Když bolest odezněla, zbyl po ní tam, kde dříve bývaly její myšlenky, jen popel a ona se ocitla v beztvaré prázdnotě chodby vzpomínek, na jevišti a v přechodovém prostoru, který měl usnadnit vstup do simulace. Natalya si neuměla představit, že by to mohlo být těžší.

Počkej chvílku. Uvolni se.

Natalya se nedokáže uvolnit, dokud nebude ze simulace úplně venku, zapracovala ale na tom, aby si vyčistila mysl od Bayanových vzpomínek tak, že se soustředila na ty své. Přemýšlela o svých rodičích a prarodičích a o životě, který vedla předtím, než ji našel Monroe a zatáhl ji do téhle šlamastyky. Victoria ji naučila upnout se na specifické vzpomínky, třeba na zvuk zvonů v ruském ortodoxním kostele jejich prarodičů nebo na vůni šči bublajícího na sporáku, zatímco se v páře vařily kořeněné knedlíky *manty*. Tyto detaily ji dělaly tím, kým byla, a pomáhaly jí znovu se najít, když se ztratila v životě někoho jiného.

Po několika okamžicích se zhluboka nadechla, obrnila se před nejhorším a řekla: „Jsem připravená jít ven.“

Skvělé. Parietální extrakce za tři, dva, jedna...

Natalya měla pocit, jako by se její mysl, žaludek i kůže, celá její bytost obrátily naruby, jako by její nervy byly vy-

staveny působení vzduchu. Už nekřičela, sténala však, dokud ten pocit neodezněl, pak jí Victoria sundala přílbu Animu. Natalya stála uprostřed kovového kruhu, který jí sahal k pasu a se kterým byla spojená postrojem. Nohy měla sevřené v kovových svorkách na kloubových podpěrách pod sebou, paže a ruce zapnuté do exoskeletu, který uměl reagovat na sebemenší pohyb. Na rozdíl od Monroeova řešení tento typ Animu poskytoval Natalyinu tělu naprostou svobodu pohybu uvnitř simulace. Victoria jí pomohla odepnout popruhy.

„Nezapomeň dýchat,“ připomněla doktorka, když ji vedla ven z kruhu.

Natalya vykročila ven a kolena se jí trochu roztřásla. Podle toho, jak moc a jakým způsobem se v simulaci pohybovala, ji nový Animus mohl zcela fyzicky vyčerpat. Nával nevolnosti zahnal bolest a ona cítila, jak jí do krku stoupá žluč. „Potřebuju kyblík,“ řekla a zavřela oči. Nechat je otevřené všechno jenom zhoršovalo.

„Tady,“ řekla Victoria.

Natalya se otočila za doktorčiným hlasem a pootevřela pravé oko jen natolik, aby přes šmouhu řas našla kbelík. Potom zvracela a zvracela, dokud neměla prázdný žaludek a nedokázala popadnout dech.

„Hotovo?“ zeptala se Victoria, hladila ji po vlasech a její hlas zněl velmi něžně.

Natalya odvrátila k lehátku v koutě místnosti, lapala po dechu a cítila se těžká. „Hotovo.“

Slyšela, jak šplouchající kbelík nese pryč jeden z techniků Absterga, litovala ho, ať už to byl kdokoli, ale jen na okamžik. Přece jen to byla ona, kdo si procházel peklem.

Zastínila si oči a pokusila se je pootevřít. „Jak dlouho jsem byla uvnitř tentokrát?“

„Tři hodiny a jedenáct minut,“ řekla Victoria a posadila se vedle ní.

„Připadalo mi to mnohem déle,“ odvětila Natalya, na druhou stranu to tak cítila vždycky.

„Chtěla by sis zdřímnout?“

Natalya pootevřela oči o trochu víc a otočila se k doktorce. Victoriiny kratičké vlasy během těch několika týdnů, které uběhly od chvíle, kdy Natalya s ostatními přišli do Aerie, trochu odrostly, doktorčiny velké zuby a úsměv však zůstávaly stejné.

„Myslím, že jo,“ řekla Natalya.

„Skvělé. Simulaci rozebereme později.“

Victoria se syčivě nadechla, protáhla se, pak vstala z křesla na kolečkách a vydala se místností. Přistoupila k elegantní skleněné skříni, odkud vytáhla světle modrou fleecovou deku, kterou přehodila přes Natalyi.

„Odpočín si. My se o všechno postaráme.“

Natalya kývla, nebo si aspoň myslela, že kývla, ovládl ji totiž spánek a její oči se opět zavřely.

Když se Natalya vzbudila, kolem nikdo nebyl, byla si však docela jistá, že ji někdo odněkud sleduje. Místnost byla měkce osvětlená. Když se posadila, v hlavě jí tepalo. Musela počítat s tím, že tomu tak bude přinejmenším den, na začátku však bolesti hlavy trvaly déle. Ostatní je zakoušeli taky. Victoria je všechny ujistila, že jejich Animy byly kalibrovány a zakódovány tak, aby se přizpůsobily jejich individuálním neurálním hodnotám, a že bolesti hlavy by nakonec měly zmizet úplně.

Měly, ne že zmizí.

Natalya si promnula temeno, kde jí parietální supresor bombardoval mozek vlnami na míru šitých elektromagne-

tických impulsů. Dokud byla uvnitř simulace, vlny jí vůbec nevadily. Nejhorší byl přechod dovnitř a ven, což byl důvod, proč ostatní zůstávali obvykle v Animu déle než Natalya. Sean by v něm žil, kdyby mohl, na druhou stranu on zažíval věci, jaké Natalya nikdy neprožije.

Jeden z techniků se jednou zmínil o tom, že existuje ještě jiná, invazivnější verze Animu, tu by ale Abstergo nikdy nepoužilo na dětech. Natalya za to byla vděčná. CT skeny, fMRI* a supresor byly dostatečně invazivní.

Dveře místnosti se syčivě otevřely a dovnitř vešla Victoria. Na sobě měla bílý laboratorní plášť a v ruce jako obvykle tablet. Světla v místnosti se při jejím příchodu rozsvítila naplno a Natalya zamžourala.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Victoria.

„Líp?“ odvětila Natalya. „Mám ale pocit, jako by mě někdo praštil do hlavy sekerou.“

„Opravdu?“ řekla Victoria a zamračila se. „To by mělo časem zeslábnout.“

Mělo.

„Cítíš se na to, abys podala hlášení?“

Natalya se rozhlédla po místnosti, po bílých panelech, skle, křivkách a počítačových monitorech, po konturách kruhu Animu, který připomínal něco vyzvednutého ze dna oceánu, kde to po tisíce let tvarovaly a vyhlazovaly mořské proudy.

Natalya se zvedla na nohy. „Jo, jsem připravená.“

„Dobře.“ Victoria napřáhla paži a pokynula k otevřeným dveřím. „Půjdeme?“

Opustily místnost Animu a vstoupily do široké chodby s řadou dveří na pravé straně. Tu druhou tvořila skleněná stěna, která nabízela výhled na hustý borovicový les ob-

* fMRI – funkční magnetická rezonance.

klopující zařízení Aerie. Stromy byly tím, co Natalya na tomto místě opravdu milovala. Stačilo vyjít ven, vdechnout jejich vůni a často se hned cítila trochu líp.

Victoria ji vedla dál chodbou, pak ke konferenční místnosti. Jakmile opustily laboratoře a místnosti Animu, budova se doširoka otevřela, takže vpouštěla dovnitř skleněným stropem a několika skleněnými stěnami a velkými okny zlaté večerní světlo. Na některých místech si tu člověk připadal jako ve skleněném hranolu, neboť všech pět budov bylo postaveno víceméně stejným způsobem.

Když vešly do konferenční místnosti, Isaiah vstal ze židle, aby ji pozdravil. Živé zelené oči, blond vlasy ulíznuté dozadu. „Rád tě vidím, Natalye. Jestli to chápu dobře, tvé simulace jsou i nadále dost stresující.“

„Tak se to dá taky říct,“ podotkla Natalya.

„Držíš se?“

„Zatím ano.“

„Prosím.“ Isaiah ukázal na jedno z křesel u konferenčního stolu, který vypadal jako vysekaný z obrovského kusu obsidiánu. „Promluvme si.“

Natalya si vybrala židli naproti Isaiahovi a Victoria si sedla vedle ní.

„Mongolští chánové byli dost krutí.“ Isaiah se opět posadil. „Obzvláště během invazi do jižní Číny.“

Natalya to nerada dlouze rozebírala, byla ale pravda, že Mongolové vedli psychologickou válku a šířili teror. Pokaždé nabídli, že město ušetří, pokud se jeho vládci podřídí nadvládě Velkého chána a zaplatí mu tribut. Když vládci souhlasili, protože se doslechli o neporazitelnosti Mongolů, bylo město obvykle ušetřeno krveprolití. Když však odmítli, z masakru a zkázy, které nevyhnutelně následovaly, se Natalyi převracel žaludek.

„Chápu, že to pro tebe musí být náročné,“ řekl Isaiah.

„Všichni to chápeme,“ dodala Victoria.

Isaiah si založil ruce na stole; měl dlouhé a tenké prsty. „Přál bych si, aby existoval nějaký jiný způsob, jak zjistit, co potřebujeme vědět.“

To i Natalya.

„Nechtěla bys zavolat rodičům?“ navrhl Isaiah.

Natalya po tom toužila neustále, obvykle si ale dovolila jim volat každý druhý nebo třetí den. A o víkendech obvykle přijížděli na návštěvu. O těchto věcech s nimi ale nikdy nemluvila. Nechtěla, aby si dělali starosti nebo měli strach.

„Myslím, že jsem v pohodě.“

Victoria položila Natalyi ruku na předloktí. „Takže ti můžeme položit několik otázek ohledně simulace?“

„Jasně.“ Bude lepší mít to rychle za sebou.

„Jak to jde s parietální supresí?“ zajímal se Isaiah. „Doktorka Bibeauová říká, že se u tebe stále projevují bolestivé vedlejší účinky.“

Natalya kývla.

„To se dalo čekat,“ pravil Isaiah. „Elektromagnetické vlny dočasně potlačují fungování parietálních laloků, tu část mozku, která řídí vnímání času a prostoru. Umožňuje to hlubší a rychlejší sžití se simulací, zároveň to ale může být dost matoucí.“

Pokaždé jí nabídl stejné vysvětlení, skoro doslova, jako by spolu tento rozhovor ještě nevedli. „Bolest hlavy není tak strašná,“ ujistila ho Natalya, neboť doufala, že se posunou dál.

„To rád slyším.“ Isaiah naklonil hlavu kousek doleva.

„Už jsi našla nějakou stopu?“

„Ne.“

„Víš to jistě?“

Natalyi se nelíbilo, že o ní neustále pochybuje. „Myslím, že bych poznala mocnou dýku schopnou zničit svět.“

„Možná ano,“ připustil Isaiah. „Možná ne.“

Věděla, že mu dochází trpělivost, a popravdě jí taky. Kousek ráje byl jediný důvod, proč tu byla. Proč oni byli v Aerii a Owen a Javier jinde. Relikvie musela být nalezena. Natalya si však stále nebyla jistá tím, kdo by ji měl najít jako první.

„Víme, že Bayan se s ní během života dostal do styku,“ ozvala se Victoria. „Je to jen otázka času.“

„Co když na ni narazil jako stařec?“ namítla Natalya. „Možná mě čeká dlouhá cesta.“

„Kdybychom měli jádro Monroeova Animu s výsledky jeho výzkumu, mohli bychom pátrat cíleněji.“ Zdálo se, jako by se Isaiahovy oči zaleskly a svaly na čelisti mu ztuhly. „Bohužel pořád nevíme, kde je, takže prozatím budeme brát Bayanův život den po dni.“

„Bitvu po bitvě,“ opravila ho Natalya. Ani Isaiah, ani Victoria se v poslední době nezmínili o Protnutí linií. Věděli, že Monroe našel v jejich DNA něco jedinečného. Jenom nevěděli, co přesně to je.

„Jaká je v simulaci v současné době situace?“ zajímal se Isaiah.

Natalya ho zpravila o útoku na horu a o výjimečné porážce mongolské hordy. „Všichni jsou nemocní,“ řekla. „Mají cholera nebo malárii nebo něco takového.“

Victoria přejela prsty po obrazovce tabletu a poklepa-la na ni. „Některé zdroje tvrdí, že chán Möngke zemřel při obléhání na infekční nemoc.“

„Ještě ne,“ ujistila ji Natalya.

Isaiah začal bubnovat prsty do obsidiánové desky

stolu, jeho nehty cvakaly. „Můžeš se dnes večer vrátit zpátky?“

Natalya se na chvíli odmlčela a promnula si spánky. „Ne. Pro dnešek jsem hotová.“

Isaiah ostře pohlédl na Victorii a ta mu pohled chvíli opětovala, pak zavrtěla hlavou, jako by tam Natalya vůbec nebyla a neviděla je. Ale na tom nezáleželo. Nemohli ji donutit a nepřipadalo v úvahu, aby se hned zase vrátila zpátky.

Isaiah klepl klouby prstů do stolu. „Fajn.“ Vstal. „Věřím, že si dnes v noci dobře odpočineš. A zítra...“

„Zítra půjdu do války,“ dokončila za něj Natalya.

Owen se nebál. Přemýšlel ale, jestli by měl. Seděl na palandě vedle Javiera, zády k holé, křídově bílé sádkartonové stěně skladovacího kontejneru, který Griffin používal jako svůj úkryt. Asasín k nim seděl obrácený zády, čelem k monitoru počítače, a byl ve spojení se svým nadřízeným.

„Víte jistě, že je to tu prozrazené?“ zeptal se Griffin. Jeho hlas připomínal tiché předení dieselového motoru a tmavá kůže na jeho vyholené hlavě odrážela světlo jediné holé žárovky visící uprostřed místnosti. „Dával jsem si dobrý pozor.“

„Docela jistě,“ odpověděl muž na monitoru. Owen jeho tvář už viděl; byla ztrhaná, zarostlá a orámovaná hustými šedivějícími vlasy. Gavin Banks, vůdce asasínského bratrstva. „Podle Rothenberga by úderný tým templářů mohl být na cestě už teď.“

Javier pohlédl na Owena, přimhouřil oči a svaly na šíji se mu napjaly. Zdálo se, že si dělá větší starosti než Owen.

„A vy tomu informátorovi věříte?“ zeptal se Griffin.

„Věřím,“ potvrdil Gavin. „Musíš všechno spálit a okamžitě odtamtud vypadnout.“

Griffin kývl. „Už jsem prověřil jiný úkryt...“

„Ne,“ přerušil ho Gavin. „Přesuň se na místo setkání alfa dvanáct. Bude tam na tebe čekat Rebecca Craneová a předá ti další instrukce.“

„Rebecca?“ Griffin se odmlčel. „Tak fajn.“

„Hodně štěstí. Gavin končí.“ Obrazovka zčernala.

Owen se stačil jednou nadechnout, než Griffin vstal. „Oba se vyzbrojte a zabalte si jenom to, co se vejde do batohu. Rychle.“

Owen a Javier si vyměnili pohledy, pak oba vyskočili z palandy a odkvapili k bednám a krabicím navršeným na kovových policích kontejneru. Udělali to už jednou, když je Griffin vzal na horu Mount McGregor při pátrání po prvním Kousku ráje. Oblékli si kožené bundy, nasadili si kápě a sebrali nejrůznější zbraně: vrhací nože, šipky a malé granáty, které šířily všechno možné od jedovatého plynu po elektromagnetické impulsy schopné srazit z nebe helikoptéru.

Owen sledoval, jak si Griffin balí své věci, a to včetně asasínských rukavice, které se Owen nesměl ani dotknout. Když byli hotoví, přistoupil Griffin k počítači a vyvolal na monitoru příkaz.

„Buďte připraveni a pamatujte na svůj výcvik,“ nabádal.

Owen si nemyslel, že by kdy zapomněl na vyčerpávající cvičení, kterými je Griffin za poslední týdny donutil projít a při nichž je cvičil ve všem od základních bojových technik po parkour.

S pohledem upřeným na obrazovku zavrtěl asasín hlavou. „Budeme mít tři minuty.“

„Než se stane co?“ zeptal se Javier.

Griffin neodpověděl. Naťukal do počítače příkaz a zmáčkl enter, potom vyrazil k vytahovacím dveřím kontejneru. Zatáhl za páku a dveře vyjely s kovovým rachotem a řinčením nahoru.

Venku už zapadlo slunce, nebyla však ještě úplná tma, nastala taková ta denní doba, kdy se všechno měnilo v šedavý stín, pořád ale bylo možno rozpoznat podrobnosti. Griffin se s nimi vydal ke kontejneru hned vedle, kde schoval své auto, než ale mohl odemknout visací zámek, na konci řady se objevila zář světlometů. Zpoza rohu vyjel vůz a rychle se blížil.

„Je to...?“ zeptal se Owen.

„Auto tu necháme,“ rozhodl Griffin a rozběhl se opačným směrem. „Hněte sebou!“

Owen s Javierem vyrazili za ním a uháněli několik set metrů. Potom Griffin vyskočil vzhůru a vyšplhal na střechu řady kontejnerů. Owen udělal to samé a pořád ho trochu překvapovaly přirozené dovednosti, které nabyt během času stráveného ve vzpomínkách svého asasínského předka. Slyšel, jak za ním vylezl nahoru i Javier, společně se pak rozběhli po střechě, aniž by způsobili jakýkoli hluk.

„Co se stane za tři minuty?“ zajímal se Javier.

„Za dvacet tři sekund,“ opravil ho Griffin.

Griffin se ohlédl přes rameno. Viděl, jak se světlometry vozu blíží k jejich skladovacímu kontejneru. Pak si všiml, že se k tomu místu shlukují i další světla, a to z různých směrů včetně nebe.

„Blíží se helikoptéra,“ řekl.

„Slyším ji,“ odpověděl Griffin. „Skrčte se...“

Za nimi se ozvala dunivá exploze a Owenovi se do zátylku a do uší opřela vlna žaru. Náhlý záblesk světla osvět-

lil střechu, po níž běželi, a stejně tak i střechy sousedních řad, kde Owen spatřil tučet roztroušených postav, které v podřepu pomalu mířily jejich směrem. Na sobě měly černé maskáče a přilby na hlavách jim umožňovaly vyhledávat a sledovat obtížné cíle.

„Templáři,“ zašeptal Owen a všichni tři padli na břicho.

„Zdá se, že Rothenberg měl pravdu,“ uznal Griffin.

„A dorazili připravení.“

„Vyhodil jste do vzduchu vlastní skrýš?“ zeptal se Javier, zatímco k nebi stoupal tlustý sloup dýmu. Owen cítil pálicí se plast.

„Standardní postup,“ řekl Griffin. „Nezůstane tak nic, co by se dalo vysledovat zpátky k bratrstvu.“

„Tak budou sledovat nás,“ podotkl Owen.

„Ne, nebudou. Následujte mě.“ Griffin se odplížil po střeše nahoru a zmizel za hřebenem.

Owen a Javier udělali totéž, a když se všichni tři dostali na opačný konec střechy, spustili se dolů do potemělé uličky naproti té, kde vyšplhali nahoru. Zdála se prázdná.

Griffin si vyhrnul rukáv a provedl několik úprav na rukavici. „Ozbrojte se.“

Owen zklidnil svůj dech, přitáhl si batoh dopředu a vytáhl z něj několik vrhacích nožů a granátů. Javier si připravil příruční kuš. Asasín obrátil ruku dlaní vzhůru, trhl a z rukavice vyjela skrytá praskající elektrická čepel dlouhá asi dvacet centimetrů. Griffin ji vzápětí zase schoval, Owen však ve vzduchu stále cítil měděný ozón, který po sobě zanechala.

„Musíme se ujistit, že nás nesledují, pak zamíříme na místo setkání.“ Griffin se rozhlédl vpravo a vlevo. „Zůstaňte ostražití. Tohle není cvičení.“

Poklusem je vedl pryč od místa výbuchu. Owen se sou-

středil tak, jak se to naučil, jak to dělal jeho předek, vyslal své smysly do země pod svýma nohama a do vzduchu okolo a zaposlouchal se do ozvěn, které se odrážely od stěn po obou stranách. Drželi se okraje uličky a míjeli jeden skladovací kontejner za druhým. Zanedlouho se dostali na konec řady. Tři a půl metru od nich vedl pletivový plot.

Vtom však Owen něco ucítil.

Soustředil své vnímání dopředu, poslouchal, věřil, cítil, vnímal přítomnost agentů těsně za rohy po obou stranách uličky, kteří tam čekali jako čelisti pasti na medvědy. Griffin a Javier neměli tuto schopnost vyvinutou tak jako Owen, i oni si však agentů všimli. Všichni tři zpomalili, pak zůstali tiše stát. Owen si připravil pár EMP granátů a Javier nabil svoji příruční kuš šipkami. Griffin podřep, zaujal bojovou pozici, pak kývl.

Owen vyrazil vpřed, do stran hodil EMP granáty a vrhl se do kotoulu. Třebaže samotné výbuchy byly dočista tiché, jejich následky ne. Templářští agenti zařvali a rychle se snažili strhnout si z hlav přilby, zbraně přitom zahodili, neboť veškerá elektronika byla usmažena.

Bylo jich celkem osm, čtyři na každé straně. Javier vystoupil zpoza rohu, začal střílet šipky smočené v neurotoxinu a jeden z jeho cílů se zhroutil. Griffin skočil na nejbližšího agenta a bzučící elektrickou čepelí zasadil muži ránu silnější než jakýkoli taser, poté se probojoval přes další dva.

Stačilo několik vteřin a půlka templářů byla na zemi, stát zůstali pouze čtyři. Owen vytáhl kouřový granát, připravený poskytnout Javierovi a Griffinovi krytí, při odjištění ale zaváhal. Ruka se mu třásla, a když se zadíval na své chvějící se prsty, které nedokázaly aktivovat spoušť,

matně si uvědomil, že se bojí, jeho tělo to však vědělo dříve než jeho mysl.

„Owene!“ křikl Javier.

Owen se otočil. Někdo mu zezadu zasadil těžkou ránu, která mu z plic vyrazila všechn vzduch. Odklopýtal několik kroků, než se dokázal postavit útočnickovi čelem. Byla to žena bez přílby a v ruce držela kus železa jako baseballyovou pátku.

Tohle není cvičení.

Když žena zaútočila, Owen se rozkročil, uhnul před prvním úderem a pěstí jí zasadil ránu do boku. Agentka ale byla rychlejší a lepší. Ostrým loktem praštila Owena do obličje a oslepila ho hvězdami. Očekával, že bude následovat úder železem, jenže pak se objevil Griffin a žena padla, na krku se jí přitom objevila kouřící spálenina tam, kde ji zasáhla asasínova čepel.

Za Owenem se ozvalo žuchnutí, a když se otočil, spatřil, že Javier právě omráčil dalšího agenta šipkou z kuše. Owenovi se konečně podařilo donutit své ruce, aby aktivovaly kouřový granát, a v oblaku, který z něj explodoval, se Griffin zbavil posledních dvou templářů. „Rychle,“ řekl a trochu zakašlal. „Ostatní si už určitě všimli, že se tihle agenti odmlčeli.“

Přelezli plot, rozběhli se přes prázdný pozemek zaneřádný prázdnými plechovkami a prorostlý plevem a vyhýbali se pátrajícimu kuželu světla reflektoru helikoptéry nad hlavou, dokud se neocitli na rušné ulici. Tam schovali všechny své zbraně zpátky do batohů a snažili se splynout s davem. Owen se nahrbil jako někdo, kdo se po dlouhém dnu v práci vrací domů, oči navíc lehce klopil k zemi. Griffin se jednou zmínil o tom, že se asasíni dokáží schovat všem na očích, ale ani Owen, ani Javier tak docela nechá-

pali, co tím myslí. Nebyli vlastně ani asasíni, a to navzdory tomu, co právě udělali. Owen popravdě zůstal s Griffinem jenom proto, aby pomohl svým přátelům a zjistil, co se doopravdy stalo otci.

Griffin se ohlédl přes rameno. „Svezme se taxíkem.“

„Taxíkem?“ řekl Javier. „Asasíni jezdí taxíkem?“

„Ovšem,“ odpověděl Griffin. „Schováváme se všem na očích.“

Zahvízdal na palec a prostředník a k obrubníku zajel bílý sedan s kostkovaným pruhem na boku. Všichni tři se usadili na zadním sedadle a Griffin dal taxikáři nějaké instrukce. Když se zařadili do provozu, natáhl Owen krk, vyhlédl ven ze zadního okna a zadíval se na prázdný pozemek a na skladiště za ním.

Pořád se mu třáslы ruce, proto je zařal v pěst.

Co se mu to tam stalo? Prostě vytuhnul, a kdyby ta agentka zaútočila pistolí nebo nožem a ne kusem železa, mohlo být po něm. Griffinův výcvik mu celou situaci neusnadňoval, právě naopak, všechno se stávalo obtížnější.

Prvních několik dnů a týdnů po simulaci Odvodových nepokojů Owen svým schopnostem bezmezně věřil. Dokonce se cítil mocný. Teď ale přemýšlel, jestli jeho sebejistota nebyla falešná. Jenom ozvěna jeho předka v mysli. Varius byl zkušený asasín a poté co Owen prožil jeho vzpomínky, i on se cítil schopný. Když z něj teď ale z velké části spadla tíha Variovy mysli, začínal si Owen uvědomovat, že sám o sobě možná tak mocný není. Přece jen byl pořád teenager a ty templářské agenty poslali, aby ho zajali nebo zabili.

Po většinu cesty mlčeli. Nakonec Griffin taxikáře požádal, aby je vysadil na rohu, kde chvíli čekali, pak nasedli do jiného taxíku a zamířili na předměstí. Owen hádal, že

asasín se chce ujistit, že je nikdo nesleduje, a zdálo se, že to funguje. Světla templářské helikoptéry zeslábla a nakonec zmizela za obzorem.

Nechali se vysadit před naprosto obyčejným domem v tiché ulici, jako by právě to byl jejich cíl. Když ale taxík odjel, vydal se Griffin dál pěšky a oni ho následovali.

Javier se otočil k Owenovi. „Jsi v pohodě?“

„Jo,“ ujistil ho Owen.

„To bylo hustý,“ podotkl Javier.

„Vedl sis dobře,“ odvětil Owen a trochu Javierovi jeho sebeovládání a dovednosti záviděl.

„Oba jste si vedli dobře,“ pochválil je Griffin. „Ti agenti se ale snažili být opatrní. Až se dostaneme na místo setkání, rozebereme to spolu.“

Asi o kilometr a půl dál se dostali do polí, asfaltová silnice přešla v hliněnou a šterkovou a zástavba ustoupila rozlehlým farmám. Po několika kilometrech cesty mezi prázdnými poli a pastvinami oplocenými starým dřevem, kdy je z obou stran obklopovaly zvlněné kopce, obešli zatáčku a mezi stromy se objevil velký dům.

„Páni,“ řekl Javier.

Vypadal, jako by ho majitelé opustili už před sto lety. Měl dvě, možná tři podlaží a zčásti byl obložený prkny, zčásti kulatými dřevěnými šindeli, které připomínaly šupiny. Všechno bylo zešedlé, rozpraskané a zvětralé. Veranda vpředu byla prověšená a na jednom rohu stála hranatá věž, která se tyčila až nad střechu, na vrcholu se nacházelo kulaté, zčernalé okno připomínající kyklopoovo oko a špičatou střechu zdobila tepaná železná koruna. Většina ostatních oken byla zabedněná stejně jako vchodové dveře.

„Jsme u cíle,“ řekl Griffin.

Owen se znovu zadíval na dům. „Tady?“

„Vypadá to tak trochu jako z Addamsovy rodiny, co?“
prohodil Javier.

Owen souhlasil, Griffin ho ale ignoroval. „Pojďte.“

Po dlážděném chodníku obrostlém po stranách po kolena vysokým plevellem a trávou se vydali ke vchodovým dveřím. Owena z toho místa mrazilo. Uvnitř se nesvítilo a nikde neviděl ani Rebeccu Craneovou.

„Tohle je místo setkání?“ zeptal se.

„Ano,“ potvrdil Griffin.

Dorazili k verandě a dřevěné schody, popraskané, rozviklané a plné rezavých hřebíků, jim zasténaly pod nohama.

Owen se oťrásl. „Ale kde...“

Vchodové dveře se otevřely.

Javier vyjekl a Owen uskočil vzad a málem spadl ze schodů.

„Griffine.“ V tmavém vchodu stála žena. „Čekám tu na tebe.“

„Rebecca,“ pozdravil ji Griffin. „Rád tě vidím zpátky v akci.“

Dveře zjevně jenom vypadaly zabeďněné. Žena jim pokynula. „Rychle, dovnitř.“

Griffin šel první, Owen ho následoval a ohlédl se po Javierovi. Ocitli se ve vstupní hale. Uvnitř vypadal dům úplně stejně jako zvenku. Ze stěn se loupaly vybledlé tapety, dveře se nakláněly pod nejrůznějšími úhly, žádné ale nestály rovně, a ve vzduchu čpěl pach prachu a plísně. Do prvního patra vedlo schodiště, kterému by Owen jen s těžší důvěrou, a chodba vedla do neproniknutelné tmy pod ním. Po stranách měli prázdné pokoje s lustry opředěnými pavučinami.

Rebecca zavřela vchodové dveře a zajistila je elektro-

nickým zámekem, který rozhodně nepatřil k původnímu vybavení, a Owen si uvědomil, že dům je patrně mnohem bezpečnější, než se zdá.

„Dorazili jste později, než jsem předpokládala,“ řekla. „Měli jste nějaké problémy?“

„Když jsme byli na odchodu, templáři provedli nájezd,“ vysvětlil Griffin. „Museli jsme to vzít oklikou.“

„To je mi líto,“ řekla. „Aspoň jste ale teď tady.“

„Co je to za místo?“ zajímal se Owen.

Rebecca se rozhlédla, pak obrátila oči ke stropu. „Je to přesně to, na co to vypadá. Z velké části.“

„Takže strašidelný dům?“ zažertoval Javier.

Rebecca se usmála a její zuby byly ve tmě sotva vidět. „Jedinými duchy jsou tu ti, které si nosíš ve své DNA, Javiere.“

„Znáte moje jméno?“

„Ovšem.“

Owenovi se to nelíbilo, ani způsob, jakým to řekla.

„Tak jaký je plán?“ zeptal se Griffin. „Gavin říkal, že pro mě budeš mít další pokyny.“

Rebecca kývla. „Tudy.“

Zamířila do černé chodby pod schody. Vydali se za ní, ona ale vzápětí otevřela dveře vpravo.

„Dávejte si pozor, kam šlapete,“ varovala. Očividně chtěla, aby dveřmi prošli. „Schodiště vede dolů do sklepa.“

Griffin bez váhání vykročil, následovaný Javierem. Owen rozpřáhl ruce do stran a šmátral jimi, dokud nenahmatal zábradlí, pak se pomalinku vydal vpřed. Jeho oči se zoufale snažily najít ve tmě něco, na co by se mohly upřít, dokonce si začaly věci představovat, když to jinak nešlo. Špičkou nohy našel okraj prvního schodu, pak dalšího a dalšího, bral je po jednom. Pod ním se rozléhaly duni-

vé kroky Griffina. Nad ním Rebecca zavřela dveře vedoucí na schodiště.

„Rozsvítím,“ upozornila je. „Chraňte si oči.“

Owen zavřel oči, i přes víčka ale viděl, jak schodiště okolo něj zaplavilo světlo. Když oči opět otevřel, zjistil, že tato část domu je v úplně jiném stavu než všechno ostatní nahoře. Stěny byly hladké a zakryté šedými panely, a když sestoupili dolů ze schodů, ocitli se v místnosti, která mnohem víc odpovídala Owenově představě o tom, jak má vypadat asasínský úkryt. Mnohem víc než skladovací kontejner.

Bylo tu několik počítačů, velký skleněný konferenční stůl a celou jednu stěnu zakrývaly zbraně, ošacení a zbroj. Ve vzdáleném koutě si Owen všiml lehátko, které se velmi podobalo tomu, které Monroe používal u svého Animu.

„To je tvoje dílo?“ zeptal se Griffin a kývl na lehátko. „Tady?“

„Ne,“ odvětila Rebecca. „Je to něco jiného. Nová technologie Absterga. Shaun se v Madridu dostal k procesoru a plánům. Já s jejich pomocí postavila tuhle mašinu.“

„Shaun?“ zeptal se Javier.

„Máme přítele toho jména*,“ vysvětlil Owen.

„Opravdu?“ Rebecca naklonila hlavu na stranu. Měla krátké hnědé vlasy a díky olivově snědé pleti připomínala Owenovi Natalyi. „Je váš přítel taky cynický egoista, který si myslí, že je chytřejší než všichni ostatní?“

Owen se zakoktal. „No, ne.“

Rebecca pokrčila rameny. „Pak to musí být někdo jiný.“ Obrátila se ke Griffinovi. „Pořád víš, jak Animus používat?“

„Ovšem,“ ujistil ji Griffin. „Proč? Ty nezůstaneš?“

* Shaun a Sean se v angličtině čtou stejně.

„Ne. Potřebují mě jinde.“

„Co by mohlo být důležitější než tohle?“ namítl Griffin. „Mluvíme tu o Trojzubci ráje. Jeden z hrotů už našli. Druhý...“

„Já vím,“ přerušila ho Rebecca. „Ale věř mi, zrovna teď se na světě děje zatraceně moc věcí a síť bratrstva je už tak příliš řídká. Mám své rozkazy. Prozatím si budete muset poradit sami. Tato lokace je bezpečná a já už pro vás všechno připravila. Mělo by to být jako s videohrou, stačí zapojit a hrát. Myslíš, že to zvládneš?“

Griffin tam chvíli stál a sledoval ji přimhouřenýma očima. Owen cítil napětí, které mezi dvěma اساسíny vládlo. Griffin se zdál znepokojený a rozzlobený. V bratrstvu očividně nepanovala vždy harmonie. Ten okamžik však rychle pominul, Griffin kývl a ramena se mu viditelně uvolnila.

„Dobrá,“ řekl. „Vím, že to není tvoje rozhodnutí.“

„Není,“ ujistila ho. „Ve skutečnosti ale není ani Gavino-vo nebo Williamovo. Templáři nám vzali možnost volby, když nás před patnácti lety málem vyhladili.“

„Jaké jsou moje další úkoly?“ zeptal se Griffin.

„Rothenberg tvrdí, že templáři jdou v současné chvíli po druhé dýce, kterou naposledy viděli ve středověké Číně. Musíme se k ní dostat první.“ Rebecca se otočila a ukázala na Owena. „Přes duchy v jeho DNA.“

Sean se nemohl dočkat, až se vrátí zpátky do Animu. Victoria začala jeho sezení časově omezovat a večera mu nedovolila vrátit se do simulace vůbec. To bylo docela frustrující, ale Seanovi se podařilo den nějak přežít, a dnes ráno, až posnídá, se bude moct vrátit zpátky do kruhu.

„Dobré ráno,“ pozdravil David přes zívnutí, když vešel do salonku, který jim sloužil k jídlu a odpočinku. „Už přinesli muffiny?“

Sean kývl na švédský stůl. „Dneska jsou s banány a ořechy.“

David se zastavil uprostřed kroku. „Děkuju, nechci.“

„Nemáš rád banány?“ zeptal se Sean.

„Nemám rád ořechy,“ odvětil David, posunul si silné brýle s bílými obroučkami nahoru po nose a zamířil k teplému jídlu.

Vtom vešla do místnosti jeho starší sestra Grace, která si své tmavé kudrnaté vlasy stáhla do culíku na temeni.

Bylo jí patnáct, byla skoro stejně stará jako Sean, a za posledních několik týdnů ji poznal líp než jejího třináctiletého bratra. Grace a David v Aerii málem nezůstali. Jejich otec je dokonce vzal na několik dnů domů, pak se ale vrátili. Sean se ještě nezeptal proč, ale možná to brzy udělá.

On o tom, jestli zůstane, vůbec nemusel přemýšlet. Finanční vyrovnání po jeho nehodě před několika lety sotva pokrylo Seanovy účty z nemocnice, jeho rodiče tak potřebovali peníze, které jim Abstergo platilo. Mít syna paraplegika je stálo přes sedmdesát tisíc dolarů ročně. Ale i bez toho by Sean chtěl zůstat, kvůli sobě.

„Dobré ráno, Grace,“ řekl.

„Dobré.“ Zamířila rovnou ke kávě. „Dneska tě Victoria pustí dovnitř?“

Sean si nabral trochu míchaných vajec. „Říkala, že jo.“

„Kde jsi skončil? Už se Tommy vrátil domů z Londýna?“

„Jo. Dokončil jsem to vyšetřování a vrátil se zpátky k dalšímu nepokoji.“

„Zdá se, že Tommy Grayling má tyhle události rád,“ prohlásila a posadila se vedle něj.

„To bych neřekl.“

„Fajn.“ Grace upila kávy a zadívala se na něj přes okraj šálku. „Pak máš nepokoje rád ty.“

Sean se usmál. „Mám rád akci, to je pravda. V New Yorku prostě docházelo v devatenáctém století k nepokojům neustále.“

„Viděl jsi dneska Natalyi?“ zeptal se David, když si sedl ke stolu s talířem plným spíše slaniny než vajec.

„Ještě ne,“ odvětil Sean, ale nevadilo mu to. Situace mezi nimi byla pořád dost trapná, a kdykoli vešla do místnosti, znervózněl. Neměl nic říkat. Měl prostě nechat to, co se stalo mezi Tommym a Adelinou, v simulaci. Na začátku

ale bylo všechno mnohem víc matoucí, kdo je kdo a co to všechno znamená. Vlastně si ani nebyl jistý, jestli má Natalya doopravdy rád, nebo jestli mu do mysli jen prosakuje Tommy, který byl zamilovaný do Natalyiny předkyně.

„Proč ti vlastně Victoria stanovila časový limit?“ zajímala se Grace.

„Tvrdí, že bych se na tom mohl stát příliš závislý.“ Sean odstrčil skoro prázdný talíř stranou.

„Jako na drogách?“ zeptal se David.

„Něco takového,“ řekl Sean. On to ale tak neviděl. Byla pravda, že kdyby mohl, trávil by v simulacích veškerý čas, co byl vzhůru, to z něj ale nedělalo závisláka. Jak by mohl být závislý na vzduchu?

„Víš, že s tebou není nic v nepořádku, že jo?“ podotkla Grace. „A nemyslím tím simulace.“

Sean se zadíval do jejích tmavě hnědých očí. Působila naprosto upřímně, jak působí jen málokdo, když říká takové věci. Lidi se učí o postižených a myslí to dobře, doopravdy to ale nechápou. Připadalo mu však, že Grace by to pochopit mohla.

Sean zaklepal na područky kolečkového křesla. „Já to vidím tak, že s tímhle něco špatně je.“

„Tak jsem to nemyslela,“ namítla. „Jsi...“

„Dobré ráno,“ pozdravila Natalya, když vešla do místnosti.

„Dobré ráno,“ odpověděl jí David. „Včera jsi nám chyběla.“

„Nebylo mi dobře.“ Natalya si vzala housku a jogurt.

Ať už se Grace chystala říct cokoli, chvíli to zůstalo viset ve vzduchu, pak se to rozplynulo jako pára stoupající z její kávy. Sean to s radostí nechal být.

„Pořád máš bolesti hlavy?“ zeptala se Grace Natalye.

Kývla. „Vy ne?“

„Moje přestane za několik hodin,“ řekla Grace.

„Moje taky,“ přidal se Sean. Zpočátku to bylo dost zlé, teď už ale ne. Každopádně to stálo za to.

Natalya se posadila ke stolu naproti Seanovi a on cítil, jak se mu trochu stáhl žaludek. Kdyby mohl změnit jednu věc na svém pobytu v Aerii, byla by to přitažlivost, kterou k ní cítil.

„Našla jsi Kousek ráje?“ zeptal se David a žvýkal přitom proužek slaniny.

Stůl ztichl. Všichni věděli, proč jsou tady. Všichni věděli, co se stalo v Monroeově simulaci Odvodových nepokojů předtím, než je našlo Abstergo a odhalilo jim celý příběh. Všichni věděli, co se může stát, pokud budou nalezeny všechny tři hroty Trojzubce ráje a složí se dohromady. Nebylo to však něco, o čem by často nebo otevřeně mluvili. Pořád totiž měli pocit, jako by mluvili o mimozemšťanech nebo kouzelnících.

„Ještě ne,“ odpověděla Natalya klidně.

„Jak to jde v čínské simulaci?“ zajímala se Grace.

Natalya se zahleděla na housku na svém talíři. „Je to těžké. Spousta umírání.“

„To by bylo těžké pro každého,“ řekl Sean ve snaze pomoci, vyznělo to ale odmítavě.

Natalya prostě kývla, aniž by vzhlédla.

Toužil utéct, rychle, než se situace stane ještě trapnější.

„Tommy čeká,“ řekl. „Asi už půjdu.“

„Uvidíme se večer,“ řekla Grace.

David na něj kývl a Sean vycouval s kolečkovým křeslem od stolu a obrátil ho ke dveřím. Kdykoli takto opouštěl nějakou skupinu, sám a v křesle, cítil, jak se všichni snaží nedívat se za ním. Lidé tvrdili, že si to jen představuje,

pokaždé se za ním ale rozhostilo ticho, jako by se báli promluvit, dokud neodjede, jako by museli z úcty mlčet, zatímco on zápasí, nebo něco takového. Nenáviděl to a byl rád, když se dostal ke dveřím. V tu chvíli začal David mluvit o simulaci vzpomínek svého pradědečka, který za druhé světové války patřil k Letcům z Tuskegee*.

Sean opustil salonek a rozjel se směrem k místnostem Animu. Aerii tvořilo pět oddělených budov, navzájem propojených skleněnými tunely vedoucími mezi stromy. S ostatními se zdržovali hlavně ve dvou: v hlavní recepci (kam zamířili, kdykoli přijeli jejich rodiče na návštěvu nebo aby si je na několik hodin vyzvedli) a v budově, kde byli nyní a kde jedli, spali a zkoumali své genetické vzpomínky. Sean netušil, co Abstergo provádí ve zbývajících částech zařízení.

Když se dostal do své místnosti Animu, Victoria už byla na místě a on zajel dovnitř tak nonšalantně, jak jen mohl.

„Dobré ráno,“ pozdravil.

Vstala od počítače a usmála se. „Vždycky se můžu spolehnout na to, že tu budeš první, Seane.“

Netušil, jestli to má být kompliment, výtka, nebo tak trochu obojí. „Můžu jít dovnitř dneska?“ zeptal se.

„Ovšem,“ řekla. „Řekla bych ale, že včerejšek byl pro tebe užitečnou a nezbytnou přestávkou, nemyslíš? Možná do tvého rozvrhu zanesu několik dalších takových dnů.“

Sean chtěl protestovat, ale rozhodl se nechat to na později. Zrovna teď prostě toužil dostat se do simulace a obával se, že kdyby se začal bránit nebo se zdál příliš nedočkavý, doktorka by mohla změnit názor na dnešek.

Zajel ke kruhu Animu a zdálo se, že se Victoria konečně naučila nenabízet mu pomoci. Jeho nohy sice nefungo-

* Letci z Tuskegee – Tuskegee Airmen – skupina pilotů za druhé světové války, kterou tvořili pouze černoši.

valy, paže však měl dost silné na to, aby ho dostaly skoro kamkoli potřeboval. Přesunul se na pozici a zabrzdil kolečka. Potom se zvedl do kruhu Animu a do postroje, ve kterém jeho nohy visely nad plošinou exoskeletu. Následně mu do něj Victoria zapnula chodidla, opásala mu paže a ruce a napojila ho na všechny přístroje, které monitorovaly práci jeho mozku a srdce.

Pohybovala se pomalu, nic na to ale neřekl, snažil se navenek působit klidně a trpělivě, zatímco se věnovala každému z popruhů.

„Tak,“ řekla nakonec. „Myslím, že jsme připravení.“

„Dobrá,“ řekl. „New Yorku, přichá...“

„Vlastně...“ Victoria od něj odstoupila a přesunula se k jednomu z počítačových monitorů. „Do vzpomínek Tommyho Graylinga už tě znovu nepošleme.“

„Cože?“ Sean se otočil v kruhu tváří k ní. „Proč ne?“

„Myslím, že už to pro tebe není zdravé prostředí...“

„Co tím myslíte? Jak je nezdravé?“ Sean slyšel odpověď na tu otázku ve svém hlase, ve své netrpělivosti a hněvu, bylo ale příliš pozdě změnit tón.

Victoria si objala pas pažemi. „Vím, že máme jisté neshody o tom, jak používáš Animus, Seane, ale...“

„To proto, že to nechápete,“ řekl Sean. „Chcete mě zastavit.“

„Prosím, nech mě domluvit...“

„Nechci vás nechat domluvit,“ skočil jí do řeči Sean. „Chci se vrátit do vzpomínek Tommyho Graylinga.“

Dveře místnosti se se syčením otevřely a dovnitř vešel Isaiah v černém obleku z látky, která jako by pohlcovala světlo. „Myslím, že by sis měl doktorku Bibeauovou poslechnout, Seane. A prokázat jí úctu, jakou si zaslouží.“

Sean neviděl ředitele Aerie víc než týden. Jeho nečekané zjevení ho umlčelo a rozptýlilo jeho hněv.

Isaiah kývl na Victorii. „Prosím, pokračujte, doktorko Bibeauová. Myslím, že teď už bude Sean poslouchat.“

Zadívala se Seanovi do očí a ten, přestože se na ni mračil, držel jazyk za zuby.

„Plánovala jsem říct, že si myslíme, že nám simulace Graylinga už nemůže přinést nic nového. Animus tu není pro tvé pobavení. Chtěli bychom, abys zakusil různé zkušenosti v kůži jiných předků.“

„Proč?“ zeptal se Sean.

Pohlédla dolů na tablet, ze kterého čerpala útěchu. „Je příliš brzy na to, abychom zacházeli do podrobností, stačí, když řeknu, že věříme...“

„Proč?“ zeptal se Sean znovu.

Victoria se otočila k Isaiahovi.

Ředitel si je oba zachmuřeně změřil. „Můžeme mu to klidně říct. Myslím, že je dost dospělý na to, aby to zvládl.“

„Zvládl co?“ zajímal se Sean.

Victoria znovu zvedla tablet a objala si ho před hrudí jako štít. „Ve tvé neurologii došlo k několika zajímavým změnám. Přesněji řečeno ve tvém motorickém kortexu.“

„V mém motorickém kortexu?“ Sean nechtěl předbíhat, bylo ale těžké nedělat si naděje, kam by mohli mířit. „K jakým změnám?“

„Nechápej to špatně,“ pravil Isaiah. „Nemluvíme o tom, že bychom ti mohli vrátit schopnost chodit po vlastních nohou.“

Sean cítil, jak se od nich trochu odtahuje. „Tak o čem mluvíte?“

Victoria si odkašlala. „Simulace Animu aktivuje tvůj motorický kortex způsoby, jakými nebyl stimulován od

nehody, která tě paralyzovala. Jednoduše řečeno se do té části tvého mozku nedostávaly informace z tvých nohou. Až do této chvíle.“

Sean se zadíval dolů na exoskelet, který podpíral jeho chodidla a nohy. „Co to znamená?“

„Nás spíše zajímá to, co by to *mohlo* znamenat,“ vysvětlil Isaiah. „Templáři se skrze Abstergo věnují mnoha odvětvím průmyslu, a to včetně lékařství. Doufáme, že bychom mohli využít data, která díky tobě získáváme, k lepšímu pochopení mozku paralyzovaného pacienta.“

„Co byste s nimi mohli dělat?“ zeptal se Sean.

„Nakonec...“ Victoria úkosem pohlédla na Isaiaha. „V budoucnu by se nám *mohlo* podařit vyvinout jedinečné neuro-responzivní protézy.“

„Co to je?“ zajímal se Sean.

„V této chvíli,“ pravil Isaiah, „mají responzivní protézy dosti omezenou funkčnost. Trvá celé měsíce, než se je pacient naučí používat, jsou nešikovné a nejsou k dispozici pro pacienty s poškozením míchy. Doufáme, že bychom mohli vyvinout něco nového. Něco revolučního. Protézu, kterou by pacient *už* uměl použít, protože bychom ji naprogramovali na základě jeho jedinečné neurologie. Protéza tak bude sama vědět, jak být součástí pacientova těla.“

Sean měl pocit, jako by jeho srdce, jeho dech, všechno v něm přestalo fungovat, třebaže z počítače do ticha dále znělo pípání monitoru jeho životních funkcí. „Mohl bych znovu chodit?“

„Ne po vlastních nohou,“ řekl Isaiah. „S použitím protéz. Musím tě ale varovat, že potrvá ještě mnoho let, než toho dosáhneme.“ Ukázal na zem. „Jsmo teprve u základů. Prozatím jsi *ty* naším základem.“

„Tak co po mně chcete?“ zeptal se Sean.

Victoria přistoupila blíž. „Chceme tě pozorovat v široké škále genetických vzpomínek. Ve vzpomínkách tolika předků, kolika jen budeme moct. Chceme studovat plnou flexibilitu tvého motorického kortexu. A od Tommyho Graylinga jsme už získali všechny dostupné informace.“

„Ach,“ řekl Sean.

Přilnul k tomu obrovitému policistovi tak, jako ještě k nikomu jinému v životě. Sean poznal Tommyho okrsek a sprátelil se s ostatními strážníky v jeho jednotce. Prožil s Tommym bitky, zranění i zlomené srdce. Odešel s ním od policie, přestěhoval se do Londýna jako agent Pinkertonů a spolu s ním, skrze jeho silné stránky, se toho dozvěděl spoustu o sobě.

„Budu se moct někdy vrátit do Tommyho vzpomínek? Občas?“

„Možná,“ svolil Isaiah. „Pokud to nebude zasahovat do výzkumu.“

„Samozřejmě o tom zpravíme tvé rodiče,“ dodala Victoria.

Sean o tom nemusel doopravdy přemýšlet. Pomůže Isaiahovi a Abstergu, jak jen bude moct. Prostě mu připadalo těžké rozloučit se s životem, o kterém začal smýšlet jako o svém. Nakonec ale kývl, jak sobě, tak Victorii a Isaiahovi.

„Dobrá,“ řekl. „Kdo je další na řadě?“

Victoria zalistovala v tabletu. „Zamíříme trochu hlouběji do minulosti. Do Irska osmnáctého století.“

„Dobře,“ pravil Sean. „Dejme se do toho.“

„Výtečně,“ prohlásil Isaiah s úsměvem. „Ty, Seane, jsi určen pro velké věci. My tři spolu budeme psát dějiny.“

Sean se skoro zastyděl za to, jak moc pro něj znamenalo slyšet to. Po nehodě se zdálo, že už od něj nikdo nic ne-

čeká a všechno, čeho od té doby dosáhl, ať už šlo o jakoukoli maličkost, jakkoli normální věc pro někoho, kdo mohl chodit, dělalo z něj hrdinu. Bylo příjemné, že si ho cenili kvůli něčemu skutečnému a kvůli něčemu, co mohl dokázat jen on.

„Děkuju,“ řekl.

„To *my* děkujeme,“ opravil ho Isaiah. „A teď tě nechám ve schopných rukách doktorky Bibeauové.“ Prošel místností a ven ze dveří.

Sean si upravil postroj a trpělivě čekal, zatímco doktorka Bibeauová znovu zkontrolovala všechna spojení. Potom se obrátila k počítačovým obrazovkám a pustila se do práce. Sean vzhlédl ke stropu, poslouchal, jak tůká do klávesnice, a cítil vzrušení z toho, jaká asi nová simulace bude a co by mohla znamenat.

„Dobrá,“ řekla Victoria po několika minutách. „Chystáme se spustit parietální supresor. Můžeme začít?“

„Můžeme,“ potvrdil Sean.

Victoria k němu přistoupila a nasadila mu na hlavu přilbu, zakryla mu tak zrak i sluch a odřízla ho od zbytku světa. Používat tento Animus mu ve srovnání s tím Monroevým připadalo jako přisednout z drožky do ferrari.

Slyšíš mě, Seane? zeptala se Victoria.

„Ano.“

Jsmo připravení. Co ty?

Sean se zhluboka nadechl. Tohle byla jediná část, kterou neměl na Animu rád, zavřel ale oči. „Připravený.“

Zkus se uvolnit. Nahrávám chodbu vzpomínek...

Když bylo Seanovi pět, spadl jednou na výletě do řeky rozvodněné jarním deštěm. Burácející proud ho smetl dřív, než ho někdo stačil zachytit. Jeho dojmy z toho incidentu byly založeny hlavně na tom, co mu později vyprávěli

rodiče, ale částečně i na vlastních vzpomínkách. V paměti mu toho ale moc neuvízlo, jen pocit naprosté bezmoci proti té věci. Proti živoucí stěně vody, se kterou nemohl bojovat a která s ním smýkala, vlekla ho a naprosto ho ovládala.

Stejný pocit v něm vyvolával parietální supresor.

Jeho strýci, který rybařil o kus dál po proudu, se podařilo Seana chytit a vytáhnout z řeky. Teď tu ale jeho strýc nebyl a toto nebyla řeka. Proud burácel uvnitř Seanovy hlavy.

Chodba vzpomínek se kolem něj zjevila v záblesku, který ho na okamžik oslepil, pak ale rychle přešel v rozptýlenou zář, jako když za mlžného dne nemůžete najít slunce.

Parietální vstup za tři, dva, jedna...

Vlna ho zalila.